

les ikke have tillagt Communen nogen Deel af, hvad der maatte blive tilbage af Renterne, og det er dog en besynderlig Modsigelse, at Communalbestyrelsen skulde votere Pensioner af Midler, som forresten slet ikke tilhøre Communen. At Forholdet vilde stille sig anderledes, naar den virkelig var interesseret i Sagen, vil jeg paa ingen Maade paastaae; men det er dog modsigende, at den skal votere Udgifter af Fonds, som ikke paa nogen Maade kunne tilfalde Communen. Den samme Indvending gjælder naturligvis mod det Forslag, som Udvalgets Fleertal har stillet under Nr. 27, og hvad Forslaget under Nr. 28 angaaer, da er det jo i alleruegentligste Forstand, at det kan kaldes et Mægtingsforslag, thi den ene Part tager Lovens Part, tager Alt, og lader Intet tilbage til den anden Part. Det seer ud som en Spot, naar det hedder, at, hvad der bliver tilovers af Fondens Renter, skal tilfalde Fondens „Frivillige Bidrag til Borgervæbnings Fremme“; thi det er jo aldeles klart, at der ikke vil kunne blive det Allermindste tilovers, selv naar der kun oprettes en eneste Bataillon. Der er Tale om en Capital paa 100,000 Rd. eller Renter til et Beløb af 4,000 Rd., og det vil sees, at disse 4,000 Rd. og adskilligt Mere ville gaae med endogsaa til en eneste Bataillon. Det vil iøvrigt sees, at den Part af disse 100,000 Rd., som kunde tilfalde Communen, under alle Omstændigheder vilde være en saa lidet betydende Gjenstand, at det ikke kan være for selve Gjenstandens Skyld, at jeg gjentagne Gange har taget Ordet om dette Punkt, men derimod kun for at advare det ærede Thing mod at tage en Beslutning, som forekommer mig at være i høi Grad ubillig, og som det vistnok ikke vilde være til nogen virkelig Gavn at vedtage, om man ogsaa derved skaffede Statskassen en ganske lille Indtægt. Jeg skal altsaa, hvad dette Punkt angaaer, om Fondens Behandling, tillade mig at anbefale Thinget at blive staaende ved, hvad det vedtog ved 2den Behandling.

C. B. Ninesstad: Jeg skal i Henseende til to Bemærkninger, der saaldt fra Fleertallets Ordfører, gjøre den Bemærkning, at noget af det Taabeligste, der er i Verden, er Consequentsmageri. Naar Menneffene være fuldkomne i at tage en Bestemmelse, saa vilde det være rigtigt, om de vare aldeles consequente, men da denne Fuldkomnighed mangler dem fra Begyndelsen af, ender dette Consequentsmageri med, hvad der er udtrykt i det gamle Ord: *summum jus summa injuria*, det vil sige: Den største Ret bliver den største Uret, det er Følgen af et saadant haardnakket Consequentsmageri. Man har hørt idag her i Salen og ogsaa tidligere saa mange Beklagelser over, at de stakkels Borgere i Kjøbenhavn skulde komme i det saa uheldige Tilfælde ikke at være lige-saa vel stillede i Forstærkningen som Landets andre Borgere, og en saadan Uligbed og Ubillighed kunde man da paa ingen Maade tilraade. Mærkeligt nok: fra de Paa-gjældende selv, fra Kjøbenhavns Borgere, har man, hvormegen Leilighed der end havde været dertil, hvis de havde følt Trang til at klage, ikke hørt en eneste Røst, som har klaget, og den Medynk, det blødende Hjerte, som man har for Kjøbenhavnerne, er det derfor noget overrassende at være Vidne til; men det er tillige glædeligt, og gid det blot maa blive ved. Den Medynk, man, som sagt, har for Kjøbenhavnerne, have Kjøbenhavnerne ikke hørt med sig selv; man er mere medynksom overfor dem, end de ere overfor sig selv, man er mere Kjøbenhavner end Kjøbenhavnerne selv. Jeg skal dog gjøre een Bemærkning til og det er den, at Consequentsen af, at man ikke vedtager Krigsministerens Forslag, jo vil blive, ikke den, at der saa kommer en Lov, saaledes som Fleertallet ønsker den — thi det er jo udtryffeligt udtalt af den høitærede Krigsminister, at en saadan Lov kan han ikke bruge — men derimod den, at vi beholde den gamle Borgervæbning. Den beholde vi, det